

Klasszikusok képregényben

JULES VERNE



„**UTAZÁS A FÖLD  
KÖZÉPPONTJA FELÉ**”

ÁTDOLGOZTA LEWIS HELFAND  
RAJZOLTA VINOD KUMAR



# ÚTAZÁS A FÖLD KÖZÉPPONTJA FELÉ



VENTUS LIBRO KIADÓ



**Az eredeti kiadás munkatársai:**

Átdolgozta	:	Lewis Helfand
Rajzolta	:	Vinod Kumar
Képszerkesztő	:	Jayshree Das
Színezés	:	Ajo Kurian
Borító	:	Manishi Varshney (tervező), Lalit Kumar (rajzoló), Rajeev Chauhan (színező)

**A magyar kiadás munkatársai:**

Sorozatszerkesztő	:	Diószegi Endre
Fordította	:	Németh Dorottya és Diószegi Dorottya
Szerkesztette	:	Füzesiné Széll Szilvia

**Az elektronikus változat elkészítésében közreműködött:**

<b>Grób Krisztián, Pekó Zsolt</b>		
Projektvezető	:	Földes László

[www.multimediplaza.com](http://www.multimediplaza.com)  
[info@multimediplaza.com](mailto:info@multimediplaza.com)

A fordítás az alábbi kiadás alapján készült:  
**Jules Verne: A Voyage au centre de la Terre**  
Kalyani Navyug Media Pvt Ltd. [www.campfire.co.in](http://www.campfire.co.in)

ISBN 978-963-09-6927-7  
ISSN 2062-2155

Minden jog fenntartva

© 2009 Kalyani Navyug Media Pvt Ltd  
© Ventus Libro Kiadó 2011  
© Hungarian translation Németh Dorottya 2011

Felelős kiadó a Ventus Libro Kiadó  
és Kereskedelmi Kft. ügyvezető igazgatója

## A szerzőről

Jules Gabriel Verne (magyarosan: Verne Gyula) a franciaországi Nantes-ban született 1828. február 8-án. A 77 évet élt, bámulatos író regényalakjait az egész világon ismerik. Életműve halála után sem merült feledésbe, és sokan gondolják úgy, hogy Verne a modern tudományos-fantasztikus irodalom atyja.



Apjához hasonlóan ő is jogot tanult Párizsban, de idővel rájött, hogy igazán az íráshoz érez kedvet. Tehetsége révén számos izgalmas, különleges kalandot írt meg. Gyakran előfordul, hogy ezek a történetek a kor egy-egy új technikai eszközének használatára épülnek. Ilyen regény például az *Öt hét léghajón* vagy a *Nyolcvan nap alatt a Föld körül* című műve. Ami azonban leginkább kiemeli őt kortársai közül, az a képzelet szárnyalása, amely a technikai eszközök ürügyén magával ragadta az írókat. Fantáziadús ötletein jól láthatjuk, hogy kedvelte a tudományokat, és megértette, mit jelentenek az emberiség haladása szempontjából.

Franciaországban Verne találkozott az akkor már híres írónak számító Alexandre Dumas-val, s ez írói pályájának további kiteljesedését hozta magával. 1851 és 1861 között számos színdarabot írt, s ez idő tájt találkozott későbbi feleségével, Honorine Fraysse-szel is. A következő néhány évben egyre inkább a regényeknek szentelte magát. Első, máig jól ismert könyvét, az *Utazás a Föld középpontja felé* című művet 1864-ben adták ki.

Verne több későbbi találmány megszületését megjövendölte. Ilyen technikai vívmány például a gázzal működő autó, a felhőkarcoló, a tengeralattjáró, a holdutazás vagy a nagy sebességű vonat. Életművét tekintve számos alkalommal bebizonyosodott, hogy igaza volt, amikor azt állította, „ha valaki ki tud találni valamit, azt egy másik ember meg is tudja valósítani”. Sajnos abban is igaza lett, hogy a műszaki fejlődés következményeként az ember egy napon tömegpusztító fegyvereket is képes lesz készíteni.

Verne 1905. március 24-én halt meg. Bármilyen okból is olvassuk a műveit, egy dolog biztos: a jövőről rajzolt képei többnyire ijesztően pontosak, máskor inkább spekulatívak, regényei pedig minden esetben egy olyan világot jelenítenek meg szórakoztató formában, amely bár nem áll távol a valóságtól, mégis érdekes, izgalmas és veszélyes.



Lidenbrock  
professor



Axel



Hans Bjelke

Hamburg, Németország.  
1863.

Éppen próbáltam megfejteni a bonyolult írást egy titokzatos pergamenen.

Sokáig néztem a rejtvényt, igyekeztem a betűket különböző csoportokba rendezni, minden lehetséges módon. Aztán hirtelen villámcsapásként ért a felismerés. Megfejtettem. Ahhoz, hogy megtudjam, mi áll benne, csupán visszafelé kellett olvasnom a szöveget.



Nem. Ez nem lehet!

Hogy lehet, hogy egy ember...

A nagybátyám ezt sosem tudhatja meg! Ha rájönne, mi van ide írva, azonnal útra kelne. Egy ilyen eltökélt, makacs geológust sem tart vissza.

Ha megtudná, mi áll itt, mindenféleképpen elindulna, sőt engem is magával akarna vinni, és talán soha nem jutnék haza. Soha!

Meg kell akadályoznom, hogy a nagybátyám rájöjjön a titok nyitjára.



Erőt vett rajtam a félelem, gondolkodni kezdtem.

Ha újra és újra átolvassa, biztosan megfejti az írást. Meg kell semmisítenem

Már éppen a tűzbe akartam hajítani a papírlapot, amikor...

AXEL!

Elhatároztam hát, hogy nem hagyom, hogy bárki tudomást szerezzen róla.



...a dolgozószobám ajtaja kinyílt, és belépett a nagybátyám. Azonnal kikapta a pergament a kezemből.

Nos, találtál valamit? Sikerült megfejtened?

Nem, bácsikám, nem sikerült.

A nagybátyám, Otto Lidenbrock professor német volt, az anyám nővérét vette el feleségül. Mint az unokaöccse, én lettem a titkára is.

Most, hogy rátalált erre a régi, titokzatos írásra, meg volt győződve róla, hogy létfontosságú információkat tartalmaz.

Ásványtani tudós volt, és híresen önző ember.

Perceken át mozdulatlanul bámulta a kifakult jeleket.

A nevét már szinte teljesen kiraktam. Arne Saknussem.

**Arne Saknussem!**  
Ez egy izlandi férfi neve. Híres tudós volt, alkimista, a tizenhatodik században élt!

Akkor is megfejtem ennek az írománynak a titkát, addig nem alszom, és nem eszem, amíg rá nem jövök.

És te sem, Axel!

A nagybátyám művelt ember volt. Mindig érdeklődéssel figyeltem a munkáit, és arra vágytam, hogy egyszer én is olyan okos legyek, mint ő.

Mialatt bácsikám a kódon törte a fejét, a menyasszonyomra, Graubenre gondoltam.

Nagybátyámnak különösen élénk fantáziája volt, könnyedén véghezvitte volna, amit más geológusok soha.

Elérkezett az este, az utcai zajok megszűntek. A bácsikám még mindig gondolkozott, meg se hallotta, amikor a szakács vacsorázni hívta.

El kell mondanom neki...

En... én fontos felfedezést tettem. A titkosírást... visszafelé írták.

Visszafelé!  
Ez a ravasz Saknussem...  
Micsoda bolond voltam!

Azt írja, „Ereszkedj le a Snaefels kráterben, bátor utazó, még júniusnak alkonyán...”

...és akkor majd a Föld középpontjába jutsz. En megtettem!”

Akkor én is megteszem, Arne Saknussem!

A Föld középpontja!

Nagybátyám, amikor végigolvasta a szöveget, akkorát ugrott, mintha áramütés érte volna. Elszántsága, lelkesedése és boldogsága határtalan volt. Az izgatottságtól föl-alá járkált a szobában.



Ezután elővette az Izlandról valaha készített legjobb térképet.

Itt van hát a Snaefels. Egy hozzávetőlegesen 5000 láb magas hegy.

És itt van a kráter, amely levezet minket a Föld középpontjába! A világ egyik leghíresebb krátere.

De valószínűleg lehetetlen leereszkedni, hiszen a kráter telis-teli van forró lávával és tüzelő sziklakkal, ezért...

Feltehetőleg a vulkán már kialudt. Nem tört ki 1219 óta.

Így aztán a bácsikám elhátározta, hogy végigviszi ezt a képtelen tervet.

Grauben, nem is akarsz lebeszélni az utazásról?

Holnap indulunk Dániába, fiam.

Nem, Axel. A bácsikád merész és bölcs, azonkívül mérhetetlenül bátor ember. Bizonyára sikerrel jár majd. És szerintem csodálatra méltó, hogy a tudománynak szenteled az életedet.

Ott majd keresünk egy hajót, amely elvisz bennünket Izlandra.

Minden remény odaveszett hát. A bácsikám beszerzte a megfelelő felszerelést és a műszereket is. Volt nála kötélhágcsó, csomós kötél, fáklyák, üvegek, csáklyák, hegyászbotok – tíz embernek is elegendő.

Két nap alatt értünk Koppenhágába. Egy kis dán hajó, a Valkúr készült Reykjavíkba június másodikán.

Még egy ok, amiért feltétlenül fel kell mennünk. Hozzá kell szoknod a magassághoz.

Soha nem leszek rá képes.

Ugyan, ne légy gyáva! Gyere!

A bácsikám észjárása érthetetlen volt. Kénytelen voltam beleegyezni.

A lábaim teljesen elernyedtek. Négykézláb másztam tovább.

Nézz le!  
Nézz csak le!

Inkább egy szakadéknál kellett volna próbálkoznunk.

A hajónak még kell pár nap, hogy elkészüljön. Menjünk, mászunk fel a templom tornyába!

De hiszen tériszonyom van!

Mielőtt lenéztem volna, az eget kémeletem és a bolyhos felhőket.

Holnap újra feljövünk.

És fel is mentünk. Öt napon keresztül, újra és újra meg kellett birkóznom a halálfélelemmel. A végére már kezdtem megszokni a helyzetet, és gond nélkül tekintettem körbe a templom tetejéről.

A megbeszélte napon útra keltünk a Valkúr fedélzetén. Nagyszerű hajónk volt, és úgy számoltunk, hogy tíz nap múlva Reykjavíkban leszünk.

Viszonylag könnyen átvészeltém a tengeri bajokat; nagybátyám azonban, bármennyire is szégyellte a dolgot, folyton rosszul érezte magát.

Izland!  
A Snaefels hegy!

Nos, Axel,  
mindjárt odaérünk.  
És a neheze már megvolt!

A  
neheze!

Bizony! Most  
már csak le kell  
szállnunk a Föld  
gyomrába.

Ja, ha  
csak ennyit kell  
megtennünk, akkor  
igazad van!

Ez a munkánk  
legkönnyebb része,  
és egyáltalán nem  
aggódom miatta.

De ha lent  
leszünk, tudni  
szeretném, hogyan  
fogunk ismét  
feljönni.

Reykjavíkban M. Fridriksson fogadott minket. A professzor a reykjavíki egyetem rendkívül nagy tudású természettanára volt.

Mintegy nyolcezer kötetnyi értékes könyvrögzítés található szerte Izlandon, Lidenbrock professzor.

És az ön ősi könyvei között van olyan is, amit Arne Saknussem írt?

A tizenhatodik században élt professzorra, természettudósra, utazóra és alkímistára gondol?

Sajnos ilyenekkel nem rendelkezem, mivel Saknussemmet eretnokséggel vádolták meg, és munkáit 1573-ban nyilvánosan elégették.

Nagyszerű! Kiváló!

Most már minden világos. Ezért kellett azt a bonyolult kódot használnia, hogy elrejtse a titkot...

Micsodát?

Nos, remélem, addig nem megy el a szigetünkről, amíg nem látta páratlanul gazdag ásványi kincseinket. Itt van például a Snaefels hegy...

Ööö... nem titkot akartam mondani. Csak feltételezés.

Valójában egy régóta kihunyt vulkán, és ritkán járnak a kráterénél.

Ez nagyszerű ötlet. Felmászunk a Snaefels tetejére, és ha lehetséges, leereszkedünk a kráterbe.

Szerzek egy vezetőt.

A vezetőnket Hans Bjelkének hívták. Nyugodt, csendes ember volt.

Szemmel láthatóan nagyon erős ember volt, nem tűnt lustának, és egész meglepése nyugalmat árasztott.

Vadász volt, így jól ismerte a terepet.

Négy lovat készítettek elő nekünk. Kettő a csomagokat vitte, kettő pedig engem és a nagybátyámat.

Hans kijelentette, hogy semmi pénzért nem volna hajlandó felülni egy állat hátára.

Ha az egész világot bejártam volna, akkor se találhattam volna két ennyire különböző embert. Ők azonban remekül megértették egymást.

Nagyszerű fickó, de fogalma sincsen, milyen fontos szerepet szánt neki a sors a jövő alakításában.

Tehát velünk jön egészen a...

Egészen a Föld középpontjáig, Axel.

Még mindig hátravolt negyvennyolc óra az indulásig. És legnagyobb sajnálatomra ez idő alatt semmi mást nem csináltunk, csak az utazásra készültünk.

Nem tudván, mi vár ránk, rengeteg műszerrel, szerzőszámmal és puskával szerelkeztünk fel.

Csak alkoholt vittünk magunkkal, vizünk egyáltalán nem is volt.

Útközben azonban mindig találtunk egy-egy kis patakot, ahol megtölthettük a flaskáinkat.

A hőmérséklet sokkal hidegebb volt, mint amire számítottam. Fáztam, de még ez sem izgatott annyira, mint a szinte elviselhetetlen éhség.

A kunyhó, ahol megszálltunk, egy paraszté volt, de a vendéglátásnak köszönhetően úgy éreztük magunkat, mintha maga a király szállásolt volna el minket.

A konyhába mentünk, mivel a rettentő hideg ellenére csak ebben az egy helyiségben égett a tűz.

Másnap egy csapat leprás mellett haladtunk el.

Betegségük ellenére ezek az emberek nagyon békések és aláztosak voltak, és egyáltalán nem jöttek oda, hogy kéregessenek.

Kitartóan haladtunk tovább, amíg el nem értünk Stapi városába. Ekkor már a vulkán lábánál voltunk.

Be kell vallanom, hogy rettenetesen fáradtnak éreztem magam, de a nagybátyám olyan friss volt és üde, mint az utazásunk első napján.

Csak csodálni tudtam a professzort és páratlan vezetőnket, hogy ezt a nehéz expedíciót csupán egy kis sétának tekintették.

Itt álltunk meg utóljára, mielőtt elértük volna a Snaefelst. Hans megbízhatóan és okosan vezetett minket.



Stapiban felfogadott három embert, akiknek az volt a dolguk, hogy a csomagjainkat szállító lovakra ügyeljenek.



A papok itt alamizsnát kaptak a dán kormánytól.

A lelkész házában szálltunk meg. Az apró, kényelmetlen lyukért borsos árat kért.

Másnap, június 23-án búcsút intettünk Stapinak.

Nem volt semmilyen bizonyíték arra, hogy a Snaefels már nem működik. Ki tudta volna megmondani, nem forrong-e alattunk éppen abban a pillanatban is?



Ha hirtelen kitör, nem sok marad belőlünk.

Gondoltam erre is.

Ostobaság lett volna minden elővigyázatlanság nélkül cselekedni.

A Snaefels már 600 éve nyugalomban van, és bár jelenleg hallgatásba burkolózik, lehetséges, hogy nemsokára újra hallatja a hangját.



Alaposan tanulmányoztam ezt a területet. Megvizsgáltam a talajt is, kedves Axel fiam, és tudom, hogy nem lesz kitörés.

Kétkedsz a szavaimban? Akkor gyere velem!

Természetesen engedelmescsedtem.

Hamarosan kiértünk a nyílt térre, ahol a talajt vulkáni törmelék borította. Több gőzölgő lyukat vettem észre a földön. Ezek a forró vizes szökőkutak azt bizonyították, hogy a vulkáni erők dolgoznak a mélyben.

Látod ezt a gőzt, Axel?

Igen.

Ha kitörés készülődne, ezek a lyukak sokkal aktívabbak lennének. A vulkán kitörésének idején persze mind eltűnne a felszínről.

De...

Elég, fiam.

Ha a gőzfelhők a szokásos állapotukban maradnak, biztosak lehetünk afelől, hogy a közeljövőben nem történik semmilyen rendkívüli esemény.

A nagybátyám tudományos érvei előtt természetesen meg kellett hajolnom. De volt még egy reményem.

Abban bíztam, hogy ha leérvük a kráter aljára, nem találunk semmilyen alagutat, és nem tudunk továbbmenni.